

אלו הן הלוקין פרק שלישי מבוא

מסורת הש"ס

(א) ונחית פ. תמורה כא.
[תוספתא סנהדרין פ"ג,
(ב) [תנינא ג: וש"י],
(ג) [ונחית ג. ס:], (ד) [כאה
יד כג], (ה) [אמכר יח],
(ו) [רש"א, רש"א, (ז) [רש"א,
קריאה ויודיו מעשר שני
כשהו כר, (ח) [דף ח: ויפסנו
הגרסא רכא], (ט) [משנה ג],

תורה אור השלם

1. ואכלת לפני ה'
אלהיו במקום אשר
יבשר לשכנ שמו שם
מעשר דגנך תירשך
ויצטרך ויבשר בקרך
וצאנך למען תלמד
ליראת את ה' אלהיו כל
הימים;
2. וקאת אל הבקן אשר
יהיה בימים ההם ואמרת
אליו הדגתי היום לך
אלהיו כי כאתי אל
הארץ אשר נשבע ה'
לאבותינו לתת לנו.
ברבים כו ג

הגהות הב"ח

[illegible]

שלשה דברים. 1. אחת מהן
היא: 'קסבר קדושת הארץ לא
יול יעלנו ויאכלנו צירושלים
ולקמיה פריך מאי שגא

מאימסי חייבין עליכון. מיתה זר האוכלן
וכולן שניין בספרי ד(א): יכול יעלה אדר
בטלה וזררץ להפריש מעשרות וקאמר
בלא פדיון: ס"ל כו'. למיכך טעון כי
בכור דפשיטא ליה ובמעשר מיבעי

מאמיתי ^(א) מחייבין עליהן "משיראו פני הבית
כבמאן כי האי תנא דתניא רבי אליעזר
אומר בכורים מקצתן בחוץ ומקצתן בפנים
שבחוץ הרי הן כחולין לכל דבריהם
שבפנים הרי הן כהקדש לכל דבריהם
אמר רב ששת בכורים הנחה מעכבת בהן
קרייה אין מעכבת בהן כמאן כי האי
תנא ^(ב) דתניא רבי יוסי אומר שלשה
דברים משום שלשה זקנים רבי
שמעאל אומר יכול יעלה אדם מעשר שני
בזמון הזה בירושלים ויאכלנו ודין הוא בכור
טעון הבאת מקום ומעשר שני טעון הבאת
מקום מה בכור אינו אלא בפני הבית אף
מעשר אינו אלא בפני הבית מה לכבד שכן
ויוכחו מה לכבדים שכן טעונים הנחה ת"ל
וואכלת [שם] לפני ה' אלהיך וגו' מקיש מעשר
לכבד מה בכור אינו אלא לפני הבית יאף
מעשר אינו אלא לפני הבית ואם איתא
לפירוק מה לכבדים שכן "טעונים קרייה
והנחה א"ר אשי נהי "דעייכובא ליכא מצוה
מי ליכא ולימא מצוה ולפירוק אלא אמר רב
אשי כיון ^(א) דאיכא בכורי הגר דבעי למימר
אשר נשבע [ה'] לאבותינו ולא מצי אמר לא
משום דאיכא למיפרך מה להצד השוה שבהן
שכן יש בהן צד מזבח ומאי קסבר אי קסבר
קדשה ראשונה קדשה לשעתה וקדשה
לעתיד לבא אפי' בכור נמי אי קסבר קדושה
ראשונה קדשה לשעתה ולא קדשה לעתיד
לבא אפילו בכור נמי תבעי אמר רבינא
לעולם קסבר קדשה לשעתה ולא קדשה
לעתיד לבא והכא בבכור שזרק דמו
קודם חורבן הבית וחרב הבית ועדיין
נכשרו קיים ומקשינן בשו' לדמו מה דמו
בכמזבח אף בשו' במזבח ומקיש מעשר
לכבד וכי דבר הלמד בהקש חוזר
ומלמד בהקש "מעשר דגן חולין הוא
הניחא

ליה: מלוו מ' ליה. ויבין דמלווה
 איבא נפדור נמי קרייה דמלווה: לא
 פסיקא ליה. ומיהו בישראל: אפילו
 עיובא איבא למלך: ויבדור דנא
 וינסי במה הדר. למה לי היקשא
 ניהא כבוד ויבא וחדר הדין הדר
 השא בשכן טעוניה הבאת מקום
 אינן טוהנין אלא בפני בית: ה' מוסב.
 זה למתן דמיסן וזה להנחה:
 ומאי קסבר. האי מנא דשמיטא ליה
 בטר טפי ממעשר: אי קסבר קדשה
 לראשון. על בית קדשה לשעבר
 וקדשה לעמד לכל כי היכי דכריא
 ליה בקדושת הארץ וקא מינעיה ליה
 מ' קרינא ביה השתא כלל חומה
 לפי ה' אלהיך או לא קדש פשטי
 מעשר מנכור: אפי' כבוד נמי.
 יקרב ויחלל דא מאן לדיח ליה
 קדשה לעמד לכל כיסא כריא
 מקרינא אע"פ בית דלאמרינן
 במגילה נקראת (דף יז.) ה"ג ואי
 קסבר לא קדשה אפילו כבוד נמי
 מיבעי. ואי קסבר קדושת הבית
 בטלה ומינעיה ליה במעשר האולי
 ואינו צריך לבית אי מתחביל
 בירושלים לפי ה' קרינא ביה אי לא
 אפי' כבוד נמי כי האי גוונא מיבעי
 ליה כגון כבוד שזרק קמו ומר
 הבית ועדיין כבודו קדש מהו
 שאכלהו: אמר רבינא לעולם קסבר
 לא קדשה והכא. דקא פשטי ליה
 למעשר מנכור כבודו שאינו צריך
 לבית דומיא דמעשר עסקינן והא
 דשמיטא ליה לכל מתחביל משום
 דאיתקש כבודו לדמו דמכרינא: וסת דהס
 חזוק על המזבח וגו' ויבשרי ידו
 ק' וי' וילך מנייה בעצה איהו רחיה
 לזריקת דס אחא אוכל את הנשר ולא
 משתהיה המזבח: וזי דבר הלמד
 בבקש. מן הדס: וזו ומלמד. על
 המעשר בדיקה או קרימא ק' בנזמים
 בלאהו מקומן (דף מט.) שאין למדן
 דקדשים למד מן הלמד: חולין הוא.
 ובחולין למדן למד מן הלמד:
 היתא

י"ז.

עין משפט
נר מצוה

שו א מ"י פ"ג מהל'
 בכורים הל' א סמג
 עשין קלט:
 סח ב מ"י שם הל' ב:
 סט ג מ"י פ"ג מהל'
 המשך שם הל' א
 סמג עשין קלז:
 ד [מ"י פ"ג מהל' בכורים
 הלכה יז]
 ה [מ"י שם הלכה ד]
 ע ו מ"י פ"א מהל'
 פתומות הל' ו יפ"ו
 מהל' בית הבחירה הל' טז:

מוסף רש"י

[illegible]

כול יעלה אדם מעשר (ה) בירו בומן הזה. ויכללו כלל פדיון קדושה^א (וירושלים) לא בטלה לענין מעשרות:

ולא מצוה כו'. פירוש שכן טעונון קריאה למצוה קודם שאכל בורים ומעשר שני אכלו ואחר כלל שום^א קריאה ומה שקורין למעשר בשנה שלישית היה

ואלו לא היה נוסב כלל מעשר שני:
מה הצדד השווה שבחן שיש בהן
 צד מובה. ויש לשמך את שני
 האסורים לזרם כדפריך רמב"ם (ע"ל)
 ואלא דלמר בצריחא צבורים יוסימו
 ואלא דמחיי צבורים השופרסו צפני
 מורגנ הבית הית השפרסו אלמ חת
 אינן קדושין כלל וחולין הן דמן פרק
 שני (דצבורים) יש צבורמה ומעשר
 מה שאין צן צבורים השפרסו
 והמעשר אופרין ויש להם שיעור
 ונוהגין בכל הפירות צפני הבית
 ושלל צפני הבית וצבורים אינן אלא
 בשענה מיוין וצפני הבית:

אפילו בבור נמי. ז"ל דמייר
אם עשה מונח חזק
דמו אלנא (א) קדושת בית לא בטלה
דמקרינן אפי' שאין בית דנלא
מונח פשיטא דכבור לא דהא נצי
מתן דס ואימורס ואס תמאר לימא
דכבור דנרייתא קאמר מן כבור
דנצי מיירי היכל ללא עשה מונח
ז"ל דלהוא ודאי לא היה מדמי
כבור למשכר ולא דמי ליה מעשר:
ואי סבר לא קדשה אפילו בבור
נמי רביעי. סן גרמא רצי'
דמוקין ליה ככבור שנשחט ומרק
דמו קודם מוכרין דהוא היו דומיא
דמעשר דפ"ה ואת' אי לא קדשה
ואס כן לא משכחת לה מעשר
דקדושת הארץ בטלה וי"ל דודאי
קדושת בית לא קדשה אבל קדושת
הארץ לעמדי ללא נענין
משמרות אבל קס' דאי לא קדשה
קדושת הבית לעולם א"כ נמות
מותרות דהא בהא תליא דמוכח
בגמליה (דף י.) ואס כן עידי מעשר
שמי יהא נזכר בכל עיר ישראל
דבאמרינן בנזכר במוכס (ק"ב): כלו
לגזב ולגבוען הותרו הבמות וקדושת
קליס ומעשר שמי נאכלין בכל העיר
קליס דמיירי שגדל לפי בית שחזק
לגביה למקום ובהי יומא נמי קדושת
קמיתא ומסוקי דלעולם לא קדשה
הכא' גיזאזא אבל קשה לגיזאזא ו'
נמאר עיריות כיון דלא קדשה ותו
יומא כיון דלא קדשה והיו ליה כאלו
שה מתאכיל כבור כלל בית ולא היו
קליס ואמאי הא מוכח הנה הרי
דשה מעשר נמי ויהי פירושא אפילו
לא קדשה אס כן לא משכחת מעשר
שירות ולא תליא אס בהא אבל הכא
קדושת (א) הארץ אלא משום דאתק
מתאכל מעשר נמי לא מתאכל
אס הומו אלל מונח ומרד נצני
הואו כלל בפני הבית ע"ד נלא
קליס הנאה ואריס לביית גס כשכיל
יה לפי שאינו נשא בתסקא ומה
כזורים משום דתנא מסיק קרא
מתן דס ואימורין דכ"ל ולי שוק
והשקא היא דומיא דמעשר דודאי
זכור נמי שנחמלת ברייתא יבול
דמוכס שכן אין טעון מתן דמים:
רשא

במני הבית ומרב וי' וילוי בשך מדם דבר היכי דלי הו דם השמא לא היה נראה, ולא הידשה לעמיד ללא, נש

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones